

Як для мене почалось зовномасштабне вторгнення

Історія Максима Ножкіна, ІП-22

01

Передчуття: Тиждень До

Обговорення в школі

Насправді все почалось до 24 лютого 2022 року, десь за тиждень до цього. В школі ми час від часу обговорювали, чи почнеться війна, чи все ж ні. Основними були такі тези – “їм не вигідно нападати”, “яка війна у XXI ст.”, “для чого їм нападати?” та багато інших...

Невіра та розслабленість

Як вчора пам'ятаю середу, коли ми сиділи на заміні української мови і обговорювали, чи почнеться війна. Тоді ще з'явилась інформація про відвід військ від кордонів, тому всі були розслаблені. Пам'ятаю, як мій однокласник сказав: “та їм не вигідно нападати, ви шо”. Хто б міг подумати, що за якісь 10-20 годин абсолютно все повернеться на 180°.

❓ Ще в той ж день я спитав у того хлопця, яке у нас Д/З з алгебри, бо ми мали писати КР. До сих пір чекаю на домашнє).

02

Ранок, що змінив усе

Пробудження 22 лютого

Так от перейдемо до ранку четверга 22 лютого 2022 року. Для мене ця дата стала таким собі рубежем життя, те, як воно змінилось на “до” та

“після”. Я прокинувся о 8 ранку, думаючи, що вже запізнююсь на уроки, але почув з кухні новини і майже відразу все зрозумів. Пішов, вдівся, та сів дивитися новини в ТікТоці.

Зупинений світ

Перший день пройшов досить спокійно, на вулицях не було людей, світ ніби зупинився. Мені до горла не ліз шматок їжі, хоч я люблю смачно поїсти. На вечір ми поїхали переночувати до баби на інший кінець міста, бо живу біля аеропорту, писали, що будуть обстрілювати аеропорт.

“
"Було тяжко заснути вночі, бо кожен звук здавався тривогою. Дивно це згадувати, дивлячись на те, як зараз лінє ходити в підвал, коли літають ракети."
”

Пошуки спокою та адаптація

Втеча до кордону

На наступний день ми поїхали на базу, де мій тато їздив на рибалку, біля кордону з Польщею, бо там було безпечніше і спокійніше. Але не було ніякої інфраструктури, і за тиждень ми повернулись у місто.

Село як прихисток

Десь з тиждень прожили тут, але було занадто стресово, і ми поїхали в наше село, де у нас є літній будиночок. Там було досить спокійно та непогана атмосфера, я взяв свою приставку і досить непогано проводив там час.

 Навіть у найскладніші часи знаходиш моменти для відпочинку.

Повернення до міста

Але настав час повертатися у місто, оскільки це вже був 3 місяць війни, і сидіти у селі сенсу не було, та й в місті стало значно спокійніше. Але адаптація до +/- нормального життя зайняла деякий час.

04

Життя триває: Висновки та

Цінності

Стабілізація життя

Далі все було в принципі досить нормально, життя стабілізувалось, і треба жити далі. Війна – це не крапка, через яку потрібно сидіти і плакати. Життя одне, потрібно прожити його належним чином.

Пам'ятати про жертви

Але також ніколи не потрібно забувати, які жертви, скільки життів віддали люди заради того, щоб ми жили спокійно. Це потрібно цінувати.

“*“Можливо, якби при владі були люди, які робили все для країни, а не для себе, то можливо історія повернула б іншим шляхом. Але в історії немає слова 'можливо'.”*”

Заключні думки

В висновку можу зазначити, що якби не сталося багато того, що проігнорували люди в країні, зараз б і не було війни. Потрібно думати перш за все головою, кого ми обираємо у владу, що ми робимо, з ким укладаємо угоди та товаришуємо.

© 2025 Ножкін Максим. Усі права захищені.

Створено з думками про майбутнє та пам'яттю про минуле.

...